

השבויים שלא ישנו

יך לפני הפנים מרים טגן סמיר עזאם, מפקד האסירים הגאה, שלא זכר כיצד נפל בשבי ולא רצה בשוט או פן להצטלם.

העינוי היחיד

איך שחיה מוסמך לדחוף את ה סמל היה סגן בן 25, רחוק עירני שהניף את ידו לעבר המתורגמן, העדיף לדבר אנג' לית. כקצין הגבוה ביותר הגיעה לסמיר עזאם הזכות לנהל את עניני חבריו, יחד עם הזכות להחזיק משרת סודאני.

הוא הודה ברצון כי היחס כעת, במחנה השבויים, בסדר גמור. העינוי היחיד שהופעל נגד השבויים הוא הצורך לקרוא את העתון הערבי של מפא"י, אליוס, מחוסר חומרי קריאה אחר. עתון זה הוא, לדעת כל הש' בוים, משעמם עד אין שיעור. סמיר, קורא קבוע של אליאהראם, אחד מטובי העתונים היומיים בעולם, משך בכתפיו בהזכירו את שמו של היומון הישראלי.

לשאלה אם הוא מקבל את אותו אוכל כחיילי צה"ל, ענה בהומור עוקצני: "עדיין לא היתה לי האפשרות להיחכך מה אוכלים חיילי צה"ל! הדגש היה על המלה "עדיין".

כיצד נפל בשבי? סמיר עזאם, לבוש בבגדי עבודה, פשוט לא זכר.

העיר קצין ישראלי: "הגירסה היא שישן."

לעומת סמיר, איש כונתילה, נשבה חברו הצעיר, סגן משנה עבד אלמוג'עם בן ה'21, בקרב אלסבחה. הוא לא היה מוכן לדבר על הקרב. תחת זאת היה מוכן לספר מה קרה לו בשבי, לפני הגיעו למחנה השבויים. אולם מפקד המחנה לא היה מוכן שידובר על מקומות המעצר הקודמים. מדוע? השיב המפקד, פשוט: "מכיוון שלא הייתי שם בעצמי!"

עבד אלמוג'עם היה מוכן בהחלט לסייר בישראל, כדי להתחייב את אופקו. קשה היה להגות כי יזכה לכך בעתיד הקרוב.

משועממים וסבלניים יושבים השבויים לפני אוהליהם. לעומת אנשי כונתילה, שעסקו בעיקר בפעולה נגד מבריחים, הרי רמתם של אנשי הצבא הסדיר שנשבו באלסבחה גבוהה יותר.

הסימן הכחול של השבויים. עזת מוחמד אל-שרבאוי, מגוייס שרות-חובה, העוסק ב' גידול כותנה בכפרו, למד שמונה שנים בבית הספר העממי, הגיע בצבא לתפקיד של אפי סנאי.

בליל קרב אלסבחה, לא הספיק לאחוז בנושק. לפתע עטו עליו מכל עבר, קשרו את ידיו ושבוהו.

עבדאללה חסן, סודאני קשיש (50) וקמוט' פנים, שהגיע אחרי 29 שנות שרות לדרגת סמל, לא היסס אף הוא. כשנשאל כיצד נפל בשבי, השיב במלה אחת: "ישנתי!"

העיר אותו משנתו מפקד האסירים, סגן סמיר עזאם, באמצעות דחיפה חדה בצלעות. עבדאללה, ששערות-שיבה מקורזלות ביצבצו מתחת לכובע-ערב שלו, מיהר לתקן את עצ' מו: "סעייתי הייתי ער בשעה שנפלתו בשבי!"

כדי להיות בטוח לגמרי שאל הסודאני הסימפאטי את העתונאים: "מה כתבתם?" הרגיעו אותו אלה: "בסדר, רשמנו שהיית ער!" הוקן הצדיע, הסתלק לאוהלו בהכנעה רבה.

כיו אינו מוזכר לדבר. כל אשר עליו למסור, לפי אמנת ג'נבה, הוא: השם, המספר הצבאי והדרגה. על כן לא היו השבויים המצריים, שהוצגו השבוע לרא' שונה לעתונאי ישראל, נאלצים לגלות כיצד נפלו בשבי.

היה זה מזלם הרב. כי כמעט כולם נפלו בשבי בדרך אחת ופשוטה מאד: הם ישנו שנת-ישנים עד שנתעוררו לתמהונם הרב בין חיילי צה"ל.

***

האיש שהרג קצין

פי פתח מחמוד אחמד, צעיר (22) מקאהיר ואיש הפידיאין, היה, למשל, סיפור מרתק ומותח: "הייתי בשמירה במר' צב", סיפר ברצון רב, "בערך בשעה שתיים בלילה שמעתי קולות ליד המוצב ודמות מתקרבת לעברי. פתחתי באש לעבר הדמות. רק אז נתברר לי שיריתי בקצין שלי והרגתי".

מה עושה פידיאי ההורג את קצינו? "ברחתי מפיחד העונש לעבר הקווים הישראליים. שוטטתי שלושה ימים. פעם נפתחה עלי אש. השבתי אש עד שאולה התחמשת שלי. אז הסגרתי את עצמי".

היה זה סיפור רומנטי, אולם רק המשפט האחרון היה נכון. כל השאר היו דברי הבאי, שמטרתם היחידה היתה לעשות רושם על הקצינים המצריים שעמדו לידו.

הסיפור האמיתי: הפידיאי נשבה כאשר גי' לה אותו משמר ישראלי, יחד עם שני מ' דאיין גוספים, ליד קיבוץ קציעות בדרום. המשמר פתח באש. שני חבריו של פתח ברחו, הוא נשבה. מטרתו בתוך שטח ישראל: פיצוץ מחסן הנשק של קציעות.

***

פזימת-פה מצערת

פחות רומנטי היה סיפורו של צעיר (20) קטן-קומה, בעל עיניים שחורות נפחורות, גם הוא לבוש במדי צה"ל בעלי

פצוע כונתילה מוחמד עבד אל-חפיד, שוכב בבית-חולים צבאי עד שיחלים מפצעיו. הוא רב-סודאי, יליד מצרים העילית, נשוי ואב לשני ילדים. בעל ארבע שנות וותק בצבא המצרי.

דבר, אין טעם לברר מה יהיה הנסיים ל' התחלת משאומותן."

היה ברור שהשר לא היה מעוניין לדבר בבירור על כל דבר שהוא, מפני שגם הוא לא ידע מה כחנות ממשלתו. במקום זה נתלה באילון גדול: הפרופסור ארנולד טויג' ביי. הכרין פאווי: "היסטוריון מערבי גדול אמר לא מכבר כי פעולות ישראל הן המיבצע הבלתי-מוסרי החמור ביותר בהיסטוריה, מיב' צע שהוא גרוע יותר אחרי מה שעשה היטלר ליהודים עצמם."

הסברה

תבוסה בניצוח

"200 חיילים ישראליים נהרגו בקרב על ג'בל אל-סבחה..." התפאר ראדיו קאהיר. ה' מאוניים בישראל צחקו מקרב לב. השבוע

את סופרי העתונים אחרי פעולת אלסבחה, נתן להם הסבר כללי. אולם גם הוא לא נתן לעתונאים גישה אישית, לא הפגיש אותם עם הלוחמים. האינטרס של שבועון קטן עמד מעל לאינטרס המדינה, מעל לחובת הכבוד ללוחמים עצמם.

פרטים מקאהיר. הנפגעים ביותר היו העתונאים הורים, שאין להם כל חשק לצטט באיחור אותם רק ממקור אחד: סופריהם בקרב. הם לא שלחו לעתוניהם שום תאור של הקרב, הסתפקו בהודעה הממשלתית היבשה. ברח' כי העולם ישבו עורכים עצבניים. חיפשו טר' טים אושיים לתאור חי של הקרבות. הם קיבלו אותם רק ממקור אחד: סופריהם בקרב. היר. רק השבוע, שבועיים אחרי הקרב, ניתן לעתונאי ישראל לראות את השבויים (ראה מסגרת).